

PÓK

várom az estét hogy elaludjak
hogy idegvékony hálóján a pók
belém ereszkedjen
bele az álmomba
hogy ott majd rendezetlen
rendezhetetlen dolgaimból
hálót szőjön
mert meg kell szőni azt a hálót
a Nagy Pókisten mondaná
indián nagyapám ha élne
s ha egyáltalán lett volna
én vagyok az indián nagyapám
aki hiszi a Nagy Pókistent
és esténként várom
hogy bogra futott időfonalamat
szimmetrikus
látható
tapintható
otthonos formába szője
hogy régi-új otthonomba
költözhessek egy lakható időbe

bátyámnak adtam a karórát
az időt tizenkét évesen és ő
eldobta mert akkor úgy vélte
nincs már szüksége rá
ledobta a nyolcemeletes
tömbházunk tetejéről

azóta az én időm
egy koppanás a garázstetőn
a tik-takból csak a tak
egy monoton ritmus
mint rabnak a csap csepegése

REMÉNY

Álom és ébrenlét között
láttam egy öregasszonyt
aki hajófedélzetről
óceánt nézett
legyen az indián nagyanyám
ha lett volna
volt
én akkor az óceánt nem láttam
csak a szemében
tudtam hogy azt nézi
ahogy csak ő tud nézni
hogy nem látja
de biztosan tudja
hogy az általam vélt
végtelen mögött
van egy tapintható
adott illattal
és nedvességgel rendelkező
fekete föld.

EGY HAL VAGYOK

egy hal vagyok a folyóban
jelenemet a víz mindig lemossa rólam
számam is kitátom
hátha a kopoltyúk lemezén
fennakad valami
de ott a jelen ott is kicsúszik
tetten érhetetlen folyton
eltűnik makacsul
mit neki tátott száj
kopoltyúbuzgalom

néha leúszom
az alsó kanyarulatig
hátha bevár ott valahol
olyankor szégyenkezem
hogy visszaúsztam

évekkel később
pontosan egy nappal azelőtt
hogy kifognának
jövök rá
a jelen ott volt
ott ahol a víz és
a pikkely találkozik
a víz érintésében